

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudkyň JUDr. Gabriely Kučerové a JUDr. Yvony Svobodové ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

bytem [adresa]

proti

žalovanému: Žižkovské divadlo J. Címrmana, příspěvková organizace, IČO 00879711

sídlem [adresa]

zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.

sídlem [adresa]

o zaplacení částky 14 000 Kč, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2020, č. j. 34 C 55/2019-90, ve znění výroku I. doplňujícího usnesení ze dne 25. 11. 2020, č. j. 34 C 55/2019-98,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění výroku I. doplňujícího usnesení se ve výrocích I. a III. potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 4 356 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně svým v záhlaví specifikovaným rozsudkem vyhověl žalobě ohledně částky 8 232 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 5. 10. 2019 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu ohledně částky 5 768 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve

výši 952 Kč (výrok III.). Usnesením ze dne 25. 11. 2020 bylo záhlaví rozsudku doplněno o uvedení právního zástupce žalovaného [jméno] [příjmení] (výrok I.) a byl zamítnut návrh žalobce na přerušení řízení (výrok II.).

2. Soud prvního stupně vyšel z tvrzení uvedených v žalobě, kde žalobce tvrdil, že je jedním ze čtyř dědiců autorských práv po otci [jméno] [příjmení], který byl sám (Akt a Vyšetřování ztráty třídní knihy) nebo společně se [jméno] [příjmení] ([příjmení] Na mýtince, Dlouhý, Široký a Krátkozraký, České nebe, Lijavec, [příjmení], Dobytí severního pólu, [příjmení] v říši hudby a Záskok) autorem textů a režijních koncepcí divadelních her [příjmení] [příjmení], z nichž bylo vytvořeno kompilované divadelní představení nazvané Psaní do nebe, které bylo sdělováno veřejnosti ve dnech 5. a 6. 10. 2016 v divadle žalovaného, aniž by žalobce k takovému užití udělil souhlas. Žádal proto vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku svého podílu na obvyklé odměně, která podle něj činí u užití dramatického textu 14 % z hrubých tržeb (žalobci náleží podíl 1,75 % jako jedna čtvrtina z poloviny, připadající na jeho otce, tj. dvojnásobek činí 3,5 %). Za užití režijní koncepce je podle tvrzení žalobce obvyklá odměna 6 % z hrubých tržeb, žalobce v tomto řízení uplatnil svůj podíl jen ve výši 0,25 %, resp. dvojnásobek ve výši 0,5 % z hrubých tržeb. Výši hrubé tržby za jedno představení žalobce ohodnotil částkou 175 000 Kč (tj. 350 000 Kč za dvě). Za užití textů tedy žalobce žádal zaplacení částky 12 250 Kč a za užití režijní koncepce částku 1 750 Kč, tj. celkem 14 000 Kč.

3. Obranu žalovaného popsal soud prvního stupně tak, že jeho hlavní námitka se týkala nedostatku pasivní legitimace, protože podle něj nebyl pořadatelem sporných divadelních představení. Se souborem [příjmení] [příjmení] [příjmení] (dále jen, „DJC“) není žalovaný v žádném smluvním vztahu, vyjma toho, že k veřejným produkcím poskytuje svůj prostor s technickým zázemím, se na těchto produkcích nijak nepodílí. Odkázal přitom na smlouvu s Divadelní agenturou ECHO, spol. s r.o., IČO 44793341 (dále jen, „DA ECHO“) a na smlouvu uzavřenou mezi ní a Českou televizí o poskytnutí licence a umožnění natáčení záznamu stejného divadelního představení, odehraného dne 4. 10. 2016. Žalovaný není subjektem, který by na své náklady a odpovědnost pořádal veřejné produkce a zajišťoval i souhlasy autorů k veřejnému užití jejich děl, nelze ho tedy považovat za pořadatele. Má pouze k dispozici prostor, který poskytuje různým externím souborům k předvádění her s tím, že veškerá práva autorů a výkonných umělců si tyto soubory zajišťují samy. Dále žalovaný namítal, že na představení dne 5. a 6. 10. 2016 nebylo vybíráno vstupné, tj. jednalo se o představení bezplatné, na něž byly lístky poskytovány jen pozvaným divákům. Výši obvyklé ceny nelze proto podle něj dovozovat z ceny za tzv. zadané představení ve výši 175 000 Kč. Je rovněž přesvědčen, že obvyklá výše odměny za užití dramatického díla je 12 %, která odpovídá dohodě mezi oběma autory se společností A Pont, s.r.o., která je dříve zastupovala, nikoliv žalobcem tvrzených 14 %, když podle něj není také možné, aby jeden nositel autorských práv pobíral odměnu z celkového podílu 14 % a ostatní ze základu 12 %. K nároku na bezdůvodné obohacení za užití režijní koncepce žalovaný namítl, že podle § 67 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen, „AZ“) a podle rozhodnutí různých soudů není režisér považován za autora, ale za výkonného umělce.

4. Po provedení dokazování soud prvního stupně nejprve řešil otázku existence pasivní legitimace žalovaného a uzavřel, že žalovaný je ve sporu pasivně legitimován, protože jeho tvrzení o tom, že není s DJC v žádném smluvním vztahu a poskytuje mu jen prostor k jeho produkci, je v rozporu s provedenými důkazy. Soud prvního stupně poukázal na skutečnost, že divadlo žalovaného je dvorní scénou DJC, z něhož žalovaný dlouhé roky profituje, což bylo zjištěno ze smlouvy o spolupráci uzavřené mezi žalovaným a [jméno] [příjmení] - agentura Echo z roku 2007, následně upravené dodatkem ze dne 18. 12. 2011, kterým došlo mj. ke změně smluvní strany, kdy namísto [jméno] [příjmení] do smluvního vztahu vstoupila DA ECHO, a došlo k navýšení ceny vstupného. Tato smlouva jednoznačně stanovila povinnost DJC realizovat veškerá představení v Praze jedině v divadle žalovaného, není-li dohodnuto jinak. Dále jí bylo ujednáno, že v průměru bude odehráno 13 představení měsíčně a že v rámci těchto představení budou realizována zadaná představení pro

sponzory jak žalovaného, tak DJC v počtu šesti představení v průběhu roku. Žalovaný měl podle smlouvy i další povinnosti jako objednat u smluvní strany vystoupení DJC, provádět distribuci vstupenek na všechna sjednaná představení s tím, že cenu vstupného stanoví jeho ředitelka po konzultaci s p. [příjmení], DA ECHO a pány Z. Svěrákem a L. [příjmení], jakož i zajistit propagaci všech sjednaných představení. Žalovaný byl také povinen přenechat DJC k odehrání smluvených představení sál a s tím související sociální a technické zařízení. Dělení tržeb bylo dohodnuto tak, že po odečtení autorských honorářů budou děleny poměrem 75 % pro DJC ku 25 % pro žalovaného. Za nepochybný označil soud prvního stupně i vzájemný vztah mezi žalovaným a DA ECHO, zachycený v objednávce představení č. 17/16 ze dne 22. 9. 2016, týkající se i předmětných dvou představení, v níž žalovaný vystupuje jako „objednatel“ a také v navazující smlouvě o zprostředkování č. 73/ 2016 ze dne 3. 10. 2016, v níž je žalovaný označen jako „pořadatel – objednatel“, kterému se DA ECHO zavázala „dodat“ umělecký výkon (odehrát divadelní představení), zajistit k tomu svolení k užití děl a pořadatel se zavázal zaplatit autorské odměny. Odměnu za poskytnuté služby DA ECHO vyúčtovala žalovanému fakturou č. 1063/ 2016. Podle soudu prvního stupně se žalovanému nepodařilo prokázat jeho tvrzení o tom, že prostory divadla byly v roce 2016 DA ECHO pronajaty, když ze zřizovací listiny vydané usnesením Zastupitelstva Městské části Praha 3 č. 392 ze dne 8. 12. 2009, kterou byl žalovaný jako příspěvková organizace zřízen, majetek svěřený k hospodaření mohl (a může) pronajímat pouze se souhlasem zřizovatele. Z odpovědi Městské části Praha 3 ze dne 2. 4. 2019 na dotaz žalobce však vyplynulo, že za období let 2012 až 2016 zřizovatel neneviduje žádný projev souhlasu s pronájmem tohoto majetku. Soud prvního stupně ještě poukázal na to, že i v jiných sporech, o nichž z obsahu spisu i úřední činnosti ví, žalobce vždy žaluje jako pořadatele provozovatele divadelních scén, takže tím spíše je za povinný subjekt k vydání bezdůvodného obohacení třeba považovat žalovaného, jehož prostor je dvorní scénou DJC (což vyplývá, mimo jiné, i z jeho názvu [příjmení] divadlo [příjmení] [příjmení]), zatímco DA ECHO v podstatě představuje jen výkonný management uměleckého souboru DJC.

5. Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda lze za obvyklé tržby za jedno představení považovat částku 175 000 Kč, když obě předmětná divadelní představení byla bezplatná, určená jen pro hosty DJC. Uzavřel, že i když těmito hosty byli sponzoři DJC, kteří mu zřejmě poskytují různé sponzorské dary, nelze obvyklou výši tržeb dovozovat z ceny těchto darů (které nemají s tržbami žádnou příčinnou souvislost, když dary sponzoři neposkytují proto, aby občas dostali vstupenku zadarmo), ale ani z minimální ceny podle smlouvy o spolupráci ve znění dodatku ve výši 175 000 Kč. Pro stanovení základu průměrné výše hrubých tržeb za jednotlivá odehraná divadelní představení proto soud prvního stupně vycházel z průměru vypočteného z doloženého vyúčtování představení, odehraných v divadle žalovaného v říjnu 2016, kdy za 11 představení bylo za prodané lístky vybráno celkem 1 293 544 Kč, tj. průměrně byly tržby 117 595 Kč za jedno představení.

6. Obvyklou výši procentuální výše odměny za užití dramatického textu zjišťoval soud prvního stupně ze žalobcem doložených soudních rozhodnutí tří krajských soudů v obdobných věcech, z několika dohod o narovnání a také z několika licenčních smluv, uzavřených mezi žalobcem a třetími osobami a konstatoval, že těmito důkazy byla obvyklost 14% výše odměny prokázána.

7. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobce má podle § 40 odst. 4 AZ nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 8 232 Kč, k níž dospěl následujícím výpočtem: 117 595 Kč za jedno představení x 2 představení = 235 190 Kč, z toho 1,75% podíl žalobce = 4 116 Kč x 2 (dvojnásobek) = 8 232 Kč. Ohledně této částky proto žalobě bylo vyhověno, a to podle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) i s úroky z prodlení, které byly žalobcem žádány ode dne 5. 10. 2019 (tj. den po podání žaloby), když žalobce doložil, že žalovaného předžalobní výzvou ze dne 4. 7. 2019 vyzval k úhradě žalované částky do 17. 7. 2019. Ohledně částky zbývající do žalované částky z titulu užití dramatického textu (4 018 Kč) s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta.

8. Zamítnutí žaloby ohledně nároku týkajícího se užití režijní koncepce bylo soudem prvního stupně zdůvodněno tím, že podle § 67 odst. 1 a 2 AZ a podle dosavadní judikatury známé oběma

stranám sporu nelze považovat režijní koncepci za autorské dílo, protože režisér je považován za výkonného umělce. Je-li žalobcův nárok žádán z titulu bezdůvodného obohacení za užití autorského díla, není jeho nárok důvodný.

9. O nároku na náhradu nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), když žalobce byl úspěšný ohledně 67 % předmětu řízení a žalovaný ohledně 33 %, rozdíl jejich úspěchů tedy činí 34 % ve prospěch žalobce, kterému jako nezastoupenému účastníku vznikly náklady ve výši 2 800 (soudní poplatek 1 000 Kč a 6 x paušální náhrada á 300 Kč), z nichž 34 % činí 952 Kč.

10. Proti výrokům I. a III. rozsudku se včas odvolal žalovaný. Ve svém odvolání a jeho doplnění zopakoval, že není ve sporu pasivně legitimován, protože je tzv. stagionou, tj. prostorem s divadelní scénou, který nemá vlastní umělecký soubor a poskytuje prostor k předvádění her pořadatelům zajišťujícím externí soubory. Svůj prostor nepronajímá, ale na základě smluv o spolupráci zajišťuje příjem výběrem vstupného na představení jiných pořadatelů a následně toto vstupné vyúčtovává. Není v žádném smluvním vztahu s DJC, smlouvu má uzavřenou s DA ECHO, která je pořadatelem představení DJC. DA ECHO je na základě licenční smlouvy o divadelním provozování díla s Aura-Pont oprávněna k divadelnímu provozování děl, jejichž spoluautory byli pánové [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], a to na dobu neurčitou, podle níž je oprávněna dramatická díla na svůj náklad provozovat, pořádat představení a zajistit představení jinými pořadateli a zajistit výběr autorských odměn. Ze smlouvy mezi žalovaným a DA ECHO nelze dovodit, že by DA ECHO poskytla žalovanému oprávnění k předvedení představení v pozici pořadatele. Závěry soudu prvního stupně v tomto ohledu tedy nejsou správné, resp. jsou zavádějící a nerespektují účel a smysl v odůvodnění rozsudku zmíněných smluv bez ohledu na slovní označení jejich stran, když podstatné je faktické a právní postavení žalovaného ve vztahu k realizaci představení. Žalovaný je přesvědčen, že jeho právní názor na pozici pořadatele podporuje i stanovisko Ministerstva kultury České republiky, které si od něj žalovaný vyžádal. To, co soud prvního stupně mylně považoval za pořádání divadelního představení, představuje jen smluvní zajištění úhrady odměny za poskytnutí stagiony. Důkazy, které žalovaný navrhl k prokázání těchto svých obranných tvrzení, soud buď neprovedl (výslech svědkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], ředitelky žalovaného) nebo bagatelizoval jejich obsah, či je dezinterpretoval. Jedná se např. o článek ze 4. 10. 2016 na www.idnes.cz, „Cimrmani zahrají [příjmení] neobvyklé představení do nebe“, z něhož plyne nejen to, že se v něm vyjadřoval jen pan [příjmení]. [příjmení], společník a jednatel [příjmení] ECHO, ale současně to, že v něm zaznělo, že se jedná o představení jen pro zvané pořádané k 50. výročí založení DJC. Ačkoliv tento důkaz podle žalovaného prokazuje, že pořadatelem obou předmětných představení byla jen DA ECHO, byl soudem popsán jako důkaz bez vypovídací hodnoty. Není přitom žádný důvod, aby stejné představení hrané na téže scéně mělo dva pořadatele. Žalovanému není také zřejmé, jak soud prvního stupně dospěl k závěru, že je to vždy pořadatel, který je povinen hradit autorské honoráře, protože získává výdělek v podobě vstupného. Přitom samotný prodej nebo předprodej vstupenek nemá s pořadatelstvím nic společného. Žalovaný nezprostředkoval odehrání hry divákům, jen poskytl stagionu a na základě dohody s pořadatelem vybral vstupné, tj. žalovaný nic veřejnosti nesděloval, pouze sdělování umožnil. Není také pravda, že by sporná divadelní představení byla provedena bez souhlasu žalobce jako dědice autorských práv. DJC je autorské divadlo, kterému byl souhlas obou autorů textů her implicitně udělen již při jejich nastudování. Tento souhlas nebyl nikdy zrušen, i kdyby, jak žalobce tvrdí, byly zrušeny smlouvy o zastupování L. [příjmení] ze strany DA ECHO a [příjmení] [příjmení]. Přitom je žalovaný přesvědčen, že udělený souhlas by musel být zrušen všemi dědici, což žalobce ani netvrdí.

11. Za nesprávný označil žalovaný i závěr soudu prvního stupně o tom, že základ, z něhož se bude pro určení výše bezdůvodného obohacení vycházet, činí průměr z tržeb z představení, odehraných DJC v divadle žalovaného v říjnu 2016, ačkoliv obě sporná představení byla odehrána bezplatně. Soud přitom neprovedl důkaz, který žalovaný navrhl (výslech Mgr. [jméno] [příjmení], ředitelky

agentury Aura-Pont, která otce žalobce za jeho života zastupovala) k prokázání skutečnosti, že pokud za života [jméno] [příjmení] byla představení bezplatná, byla licencována, ale nositelům práv nebyla odměna vyplácena. Všichni nositelé práv by měli tuto zavedenou praxi respektovat a být jí vázáni. Přitom v řízení bylo prokázáno, že ostatní nositelé autorských práv k dramatickým textům (spoluautor her a ostatní dědicové) také žádnou odměnu neinkasovali.

12. Podle žalovaného není správný ani závěr soudu prvního stupně o tom, že obvyklá výše procentní odměny je 14 %, když odměna ve výši 12 % byla stanovena v tabulce, se kterou autoři souhlasili a která je dlouhodobě používána. Jestliže 7/8 nositelů autorských práv považuje za obvyklou odměnu ve výši 12 % z tržeb, měl by se vlastník 1/8 s ostatními dohodnout, pokud s touto respektovanou výší nesouhlasí. Tvrzení žalobce ohledně této problematiky se opírá jen o jeho soukromý právní názor a příklady z jiných nesouvisejících plnění.

13. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

14. Žalobce navrhl napadený rozsudek potvrdit. Přesto, že s některými závěry soudu prvního stupně nesouhlasí (např. s tím, že režie není autorské dílo), odvolání proti němu nepodal, a to i z toho důvodu, že v důsledku rozhodnutí byl spor vlastně rozdělen na dva bagatelní spory s předmětem do 10 000 Kč. Žalobce odmítá argumentaci žalovaného, kterou se snaží vyvinít ze svého protiprávního jednání s tím, že je pouhou stagionou a není tedy provozovatelem divadelních představení. Podle názoru žalobce soud prvního stupně ve svém rozhodnutí (bod 13. a 15. odůvodnění) pregnantně vyložil, že tomu tak není. Za nesprávný označil též názor žalovaného o tom, že z bezplatných představení by neměl žalobce mít nárok na odměnu. K tomu poznamenal, že žalovaný zcela svévolně a proti vůli žalobce užil autorská díla, a to nejen v původní podobě, ale v podobě kompilátu části děl, k nimž část práv náleží žalobci. Nedošlo tak pouze k „užití“ díla, ale rovněž k zásahu do jeho integrity a práva na jeho zpracování. Kvalitativně jde tak o zásah do autorských práv citelnější, než je „pouhé“ provozování díla v podobě, v jaké byla původně určena autorem veřejnosti. Zásahy do autorských práv nelze udělat jinak, než na základě licenční smlouvy od žalobce, kterého nelze žádným způsobem nutit, aby s nimi souhlasil a aby licenci poskytoval bezúplatně, a to tím spíše, že v jiných případech licencuje provozování dramatických textů svého otce v rámci svého podílu na právech ze 14 % z hrubých tržeb pro všechny nositele práv.

15. Odvolací soud nejprve i v souvislosti s poznámkou žalobce o rozdělení sporu na dva bagatelní spory zkoumal, zda podané odvolání žalovaného je přípustné. Podle § 202 odst. 2 o. s. ř. není odvolání přípustné proti rozsudku, vydanému v řízení, jehož předmětem bylo v době vydání rozsudku peněžité plnění nepřevyšující 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání. Jak uvedeno výše, předmětem tohoto řízení ke dni vydání napadeného rozsudku bylo zaplacení částky 14 000 Kč s příslušenstvím. O bagatelní spor ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení se tedy nejedná a odvolání žalovaného je proto v celém rozsahu přípustné.

16. Poté Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212a a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

17. Úvodem odvolací soud konstatuje, že při svém posouzení věci vyšel z podrobně popsáných skutkových závěrů zjištěných soudem prvního stupně, které považuje za správné a zcela dostatečné pro posouzení věci, proto na ně pro stručnost odkazuje. Námitky žalovaného k neprovedení důkazu výsledkem svědkyň paní [příjmení] a [příjmení] nejsou podle odvolacího soudu důvodné. Podle § 120 odst. 1 věta druhá o. s. ř. o tom, které z účastníků navržených důkazů budou v řízení provedeny, rozhoduje soud, který je pak podle pravidel stanovených v § 157 odst. 2 o. s. ř. v odůvodnění rozsudku povinen vyložit, proč některé důkazy neprovedl. Výše uvedené soud prvního stupně splnil u svědkyně [příjmení], když neprovedení jejího výsledku zdůvodnil (bod 17. odůvodnění) tím, že skutečnost, že žalovaný je ve sporu pasivně legitimován (neboť byl pořadatelem sporných představení) měl dostatečně prokázanou z provedených listinných důkazů,

kteřé podrobně popsal (bod 13. odůvodnění) a závěry z nich přijaté dále logicky a srozumitelně vysvětlil. Neprovedení výsledku svědkyně [příjmení] není sice soudem prvního stupně v odůvodnění rozsudku výslovně zdůvodněno, ale pokud měla vypovídat k tvrzení žalovaného o tom, že za života pana [příjmení]. [příjmení] nebyly autory odměny u bezplatných představení nárokovány a že u ostatních čtyř současných nositelů autorských práv (druhý autor a žalobcovi sourozenci) platí tento stav dosud, nebylo neprovedení tohoto důkazu chybou, která by mohla mít vliv na správnost rozhodnutí. Tímto důkazem totiž měla být prokázána skutečnost, která nemá na rozhodnutí v této věci vliv, protože i kdyby se všichni ostatní nositelé autorských práv mimo žalobce rozhodli svých majetkových práv u bezplatných představení vzdát, toto jejich rozhodnutí není pro žalobce závazné. Podle odvolacího soudu bylo tedy rozhodnutí soudu prvního stupně o neprovedení důkazu výsledkem svědkyně [příjmení] správné.

18. Odvolací soud považuje za správné též veškeré právní posouzení zjištěného skutkového stavu, zejména co se týče zhodnocení důkazů provedených k otázce, zda žalovaný byl (spolu) pořadatelem sporných dvou představení a zda je tedy ve sporu pasivně legitimován. Odvolací soud zde odkazuje na podrobné odůvodnění soudu prvního stupně, k němuž jen pro úplnost dodává, že žalovaný ke svému tvrzení o tom, že je pouhou „stagionou“ (tj. divadlem, které nemá vlastní umělecký soubor) a nebyl (nikdy není) pořadatelem ani představení souboru [příjmení] [příjmení] [příjmení] (které však bez předchozí dohody v Praze nikde jinde hrát nesmí), v průběhu řízení nijak (natož logicky uspokojivě) nevysvětlil, proč byl jejich objednatel (objednávka představení 17/16) a proč je také ve smlouvě o zprostředkování č. 73/ 2016 přímo jako „pořadatel – objednatel“, pro kterého z ní vyplývá povinnost zaplatit autorské odměny, označen. Ačkoliv odvolací soud souhlasí se žalovaným v tom, že smlouvy se posuzují podle obsahu, z uvedených listin ve spojení s dalšími provedenými důkazy (např. sdělení Městské části Praha 3 jako zřizovatele o neexistenci žádosti o poskytnutí svěřeného majetku třetí osobě), není možné učinit jiný závěr, než učinil soud prvního stupně, tedy že žalovaný pořadatelem (minimálně spolu s DA ECHO, s nímž se běžně dělil a děl o tržby) obou představení byl (přinejmenším jejich sdělování veřejnosti umožnil, což sám připouští). Jelikož k jejich sdělování veřejnosti ve formě živého provozování (§ 19 odst. 1 AZ) neměl žalovaný souhlas žalobce jako jednoho z nositelů autorských práv, je správný i závěr soudu prvního stupně, že ve smyslu § 40 odst. 4 AZ je žalobce oprávněn od žalovaného, který s dílem nakládal neoprávněně, aniž k tomu měl potřebnou licenci (udělenou žalobcem nebo případně soudním rozhodnutím na základě žaloby o nahrazení projevu vůle), žádat vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá. Na vyčerpávajícím způsobem odůvodněné závěry soudu prvního stupně co se týče ostatních pro rozhodnutí rozhodných skutečností (obvyklost 14 % odměny pro všechny nositele, která byla opakovaně judikována, určení základu pro správný výpočet z průměru říjnových představení, jakož i neexistence vlivu bezplatnosti představení a souhlasu ostatních nositelů práv s tím, že jim za ně nebude proto poskytnuta odměna, na právo žalobce se svého podílu domáhat) odvolací soud plně odkazuje.

19. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích I. a III. podle § 219 o. s. ř. potvrdil, neboť ho shledal po všech stránkách věcně správným (u nákladů řízení se to týká jak použitého zákonného ustanovení, tak výpočtu).

20. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a byly přiznány v odvolacím řízení úspěšnému žalobci, kterému vznikly náklady ve výši 4 656 Kč, představující odměnu za 2 úkony právní služby poskytnuté JUDr. Šalomounem (převzetí věci a vyjádření k odvolání dle § 11 odst. 1 písm. a/ a k/ advokátního tarifu) à 1 500 Kč (§ 7 bod 4., § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, 2 režijní paušály à 300 Kč dle § 13 advokátního tarifu a 21% DPH ze součtu uvedených částek ve výši 756 Kč dle § 137 odst. 3 a 151 odst. 2 o. s. ř. a dále dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. paušální náhradu ve výši 300 Kč za účast již nezastoupeného žalobce na jednání před odvolacím soudem dne 19. 1. 2022.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Praha 19. ledna 2022

JUDr. Jiří Macek
předseda senátu